

MI ZMOJEMO, JAA, ES!

Besedilo: Darinka Kobal

Jan je bil majhen fantič, čeprav je sam trdil nasprotno.

»Jaz sem že vejik! Imam tji pjstke pa pou,« je rekel in navadno pomolil drobno peščico prišleku pod nos.

Ker je bil tako velik, je pogosto poveznil nase očkov klobuk, ta pa mu je zdrsnil čez celo glavo. Potem je tekal naokrog, mamica pa je spraševala:

»Le kam je šel naš Jan? Le od kod se je vzel ta čarobni klobuk, ki se sam sprehaja naokrog?«

Ko se je Jan zaletel v vrata, je bilo ugibanja konec.

»Tukaj si, Jan? Jaz pa sem mislila, da si izginil na hrib.«

»Nočem na hjib. Hjib je pjemajhen zame. Z vama bom šel na večjega, tja goj med skaje. Saj že znam pjezati. Hočem in zmojem!« je zakričal, očka pa je rekel:

»Mogoče te bova prihodnjič res vzela s seboj. A hrib, ki mu pravimo gora, je velik. Sam boš moral hoditi. Če res zmoreš, se strinjam.«

Kmalu je napočil dan, ko naj bi zavzeta občasna planinca vzela svojega malčka s seboj. Verjela sta mu na besedo, ne da bi premislila, kako naporna in dolga je taka pot za malega triletnika. Dokler so se peljali z avtom,

je bil dobre volje. Ko so stopili na pot, je dolgo kar poskakoval od navdušenja, da je smel z njima. Toda čez dobro uro se mu je pot navkreber uprla. Hodil je vse počasneje in vse teže. Njegov že tako mali korak je postajal vse manjši in ves čas je prosil za počitek: »Ne mojem več. Štupajamo bi šel, pjosim, pjosim.«

Za nekaj sto metrov ga je očka res vzel na hrbet, a ga je kmalu odložil. Otroka, ne pot.

»Veš, kaj. Predlagam, da se danes obrnemo in gremo počasi nazaj,« je čez čas rekla mamica. Toda očka ni imel v mislih takšnega izleta in še slišati ni hotel, da bi se sopohodnika vrnila. Bil je odločen in hud, Jan pa je začel jokati.

»Saj zmojem, samo hjib je pjevisok. Počakal vaju bom, kaj pojdita sama naprej,« je rekel tudi on odločno, kar se da.

Šele tedaj se je vztrajni očka ustavil. Sedli so v hladno senčico, vzeli malico iz nahrbtnika in se pogovorili.

»Najbrž je naš sin zares premajhen za tako dolgo in naporno pot. Bil sem nespameten, zato ti bom danes pomagal. Ko boš večji, pa boš gotovo zmo- gel sam,« je skesano

rekel očka in si oprtal svoj »živi in topli nahrbtnik«.

Jan je vso pot veselo žlobudral in se nasmihal na očkovi rami. Ko so počasi in s skupnimi močmi prišli do avta, je hudo resno rekel: »Mi zmojemo, jaa, es zmojemo!«

